

som jeg troer vil være et brugbart Materiale for en saadan Lov; og jeg vil anbefale at arbejde hen dertil for at faae en Ende paa, at de udfyldige Byer, som ingen Skyld have i de høiere Udgifter, blive anlagede, og at Klagen falder paa dem, der have Skylden, nemlig de Militaire.

Thune: Jeg skal blot tillade mig at ytre et Par Ord angaaende Helsingør Sygehuus. Den militaire Læge, som for et Aar siden kom dertil, fandt, at Sygehuset, som det var, var utilstrækkeligt. Fattigvæsenet havde en Trediedeel deraf til Brug og de Militaire to Trediedele. Ved at undersøge den Afdeling, som de Militaire havde, fandt han, at den indeholdt 52 Senge; men at der ikke var det Quantum Luft, som var nødvendigt, naar et Sygehuus tilhørligt skal opfylde sin Bestemmelse. Der fordres, som det ogsaa af Udvalget er indbrømt, 600 Cubitfod Luft for hver Patient. Derfor maatte man, for at skaffe dette Quantum Luft tilveie, reducere de 52 Senge til 25 Senge. Et Loftsrøm, som var indrettet til 12 Senge, maatte kasseres, da det ikke kunde tilfredsstille i sanitair Henseende. Der blev altsaa kun tilbage 25 Senge. Af disse fandt Lægen det hensigtsmæssigt at indrømme 2 til den Sygefiergeant, som skulde være der tilstede, idet han, der skal inspicere, for havde været indkvarteret i Byen og som Følge heraf ikke saa godt kunde opfylde sin Pligt om Natten. Der blev altsaa kun 23 Senge tilbage for alle de Syge af 15de Linieinfanteribataillon, Artilleriafdelingen, de Syge fra Commandantsskabet paa Kronborg og Ingenieurcorpsets Militairarbeidere, som i Gjennemsnit udgjøre mellem 18 og 20. — Den militaire Læge foranledigede derefter Krigsministeriet til at henvende sig til Byen, om den ikke kunde udvide det militaire Sygelocale, og da Byen havde overtaget Dresundslocalerne, indrømmede den de Militaire ogsaa den Trediedeel, som hidtil var anvendt til Fattigvæsenets Brug, altsaa det hele Sygehuus, til fri Raadighed, saafremt høiere Bedkommendes Bemyndigelse dertil kunde erhverves; disse høiere Bedkommende kunne kun være den lovgivende Forsamling, og Forsætningen var altsaa, at

den bevilger det Veberlag, som Byen antager at kunne fordre for Sygehusets fuldstændige Overdragelse til de Militaire. Man kan spørge: hvor kommer det sig, at dette Forlangende først fremkommer nu og ikke tidligere er fremsat; men jeg maa dertil svare, at Forholdene have været saaledes, at hvis Forlangendet tidligere var fremkommet, vilde det have forvoldt bethdelige Omkostninger at gennemføre det, idet der da maatte være anskaffet nye Localer, hvorimod Militairet nu efter de forandrede Forhold kunde erholde Localer paa det Sted, hvor det engang havde dem. Det var altsaa et belevigt Dieblif at fremkomme dermed. Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at de 200 Rd., som Byen forlanger i forøget aarlig Godtgjørelse, ere beregnet i Byens Budget, som jeg her har for mig, saaledes: — $\frac{1}{3}$ af Renten af Kjøbesummen, som Byen har givet for Bygningen, — 133 Rd. 16 Sk.; $\frac{1}{3}$ af Skatterne 13 Rd.; Reparationer c. 35 Rd.; Skovsteensfeierløn c. 9 Rd.; Renovation m. v. c. 10 Rd. — altsaa i det Hele 200 Rd. Deraf tilflyder ifkun 133 Rd. 16 Sk. Byens Kasse; de forøgede Udgifter for Militairetaten ere kun 200 Rd. ÷ 42 Rd., som tidligere betalttes for Sygehuusfiergeantens Qvarteer. Med Hensyn til de senere Forholdsregler, som ere trufne, vil Udvalget have seet, at de tildeels ere foranledigede ved den almindelige Bærnepligt. Dette har været et Hensyn for den militaire Læge, som har gjort, at det var nødvendigt at have et eget Sygehuus. — Det har ikke under Speidmier eller smitsomme Sygdomme kunnet indrømmes, at Sygehuset blev deelt af Flere, og den Godtgjørelse, Byen har forlangt, er kun, saaledes som jeg har tilladt mig at oplyse, hvad Byen ligefrem kan tilkomme, hvorfor jeg troer, at man ikke bør nedsette den. Jeg maa bemærke, at med Hensyn til Byens Interesse er der intet Særligt at fremhæve, idet Byen kun kan indrømme Localer under den Forudsætning, at hvis den forlangte Betaling ikke gives, maa Byen kunne disponere over den ene Trediedeel af Localerne til Andre. — Jeg troer, det er af særlig Vigtighed ikke at betage den militaire Læge de Midler, der ere nødvendige for at skaffe de Syge den nødvendige